

## ISTEN MEGISMERÉSE

A Belső Fény Közösségének (Inner Light Ministries, ILM) könyve.

írta Jim Gordon

### Ötödik fejezet – A hazafelé vezető utak

Feltételezzük, hogy igazán meg akarjuk találni Istent, s tudatában akarunk lenni jelenlétének önmagunkban. Nos akkor hogyan is álljunk hozzá megkeresni Őt? Eddig azt tanították, hogy három útja van Isten megismerésének: a tanulás útja, a szolgálat útja, és a meditáció illetve imádság útja. Általában ezek nem különálló utak és többnyire nem formálisak. Amikor készen állunk arra, hogy ténylegesen és a gyakorlatban is kövessük a spirituális fejlődés útját, minden valószínűség szerint szinte egyszerre fogunk találkozni mindhárommal.

Végeredményben az élet önmagában Isten megismerése felé vezető út. Az élet tervezettségében magában foglaltatik, hogy a fejlődésünk útján mindannyian mindig egy mélyebb megismerés felé törekszünk. Néhányan közülünk egy „felgyorsított programot” választottunk: őszintén és mélyen vágyakozunk arra, hogy megismerjük önmagunkat és a bennünk élő lelket, és hogy mélyebben megértsük és vezetői lehessünk életünknek.

Mások nem ezt a döntést hozták. Bár mindannyian a fejlődés és felfedezés útját járjuk, vannak közöttünk olyanok, akik passzívan tanulnak, egyfajta tudatos irányultság nélkül. A buzgó vágy nélkül, érdeklődés nélkül. Hasonlót láthatunk a középiskolákban: ahol vannak olyan diákok, akik őszintén érdeklődnek és aktívan részt vesznek a tanulmányaikban, és vannak olyanok is, akik csak mellettük cammognak. Az életben „a cammogók” a próbálgatáson és a hibáik elkövetésén keresztül fejlődnek, ionnyi időn keresztül és nagyon valószínűtlen, hogy ezt a könyvet olvassák. Szóval inkább fókuszáljunk azokra, akik a „felgyorsított programot” választották és lássuk, mit ajánlhatunk ezeknek, akik igazán meg akarják ismerni önmagukat és hogyan találhatják meg a bennük élő lelket.

#### *A tanulás útja*

A tanulás útján aktívan Istenről tanulunk. Ez nem csupán arról szó, hogy olvasunk róla, előadásokra vagy Bibliaórákra. Bármelyik ezek közül természetesen nagyon nagy

segítségünkre lehet és valóságos utat jelenthet, de ezek önmagukban nem azok, amikről itt beszélni akarok. A tanulás amire itt utalok, az az Élet tanulása – az élet megtapasztalásának minden egyes aspektusa. Ide tartozik az, hogy kinyitjuk a szemünket, megnyitjuk az elménket, és megnyitjuk a szívünket Isten mélyebb tudatosságára, az ő jelenlétére, az ő princípiumaira, és az ő folyamatos ön-kifejeződésére. Ami azt jelenti, hogy az Élet tanulóivá válunk, a szó kiterjesztett értelmében, s ezen az úton „bármi és bárki” a tanárunk lehet.

Az élet tanulói akár könyveket is olvashatnak, de az írott szavak mögé lépnek inkább, hogy megtapasztalják a szó valóságos tartalmát. Az is lehetséges, hogy imádkoznak, vagy meditálnak azért, hogy mélyebben megértsenek dolgokat. Azt is megnézik, hogy ez a koncepció hogyan is néz ki a mindennapi élet megélései közt. Az öntudatosság egy magas szintjét tartják fenn, folyamatosan nőnek bele és mélyítik a kapcsolataikat másokkal és önmagukkal. Lehetséges, hogy a tanulás útját járó ember soha életében nem olvas el egy könyvet, vagy megy el egy előadást meghallgatni. Bármit is tegyenek és bárhol is legyenek, mindent összeszednek, gyűjtenek amit csak tudnak és arra használják tapasztalataikat, hogy lehetőségük legyen Isten mélyebb megismerésére – hogy egy mélyebb belső tudatosságra tegyenek szert, amely aztán a külső megtapasztalásaikban is megjelenik.

### *A spirituális napló*

Rengeteg technika van, amit a tanulás útján használhatunk. Az egyik például a „spirituális napló” írása. Ehhez nem kell mást tennünk, mint vinni magunkkal egy kis füzetet, s leírogatjuk a fontosabb álmainkat, azokat a dolgokat, amikre rájövünk, megtapasztalásainkat – s mindezt azzal a szándékkal, hogy segítsen bennünket egy mélyebb megismerés felé. Az, hogy egy ilyen naplót vezetünk, azt jelenti, hogy egy szó nélküli kérést intézünk azért, hogy segítséget kapjunk a fejlődésünk útján – **s minden egyes alkalommal, amikor kérünk, meghallgattatunk és válaszoltatunk.** Gyakran a válaszok az intuícióinkon keresztül érkeznek el hozzánk. Nagyon gyakori az is, hogy „véletlenek” kezdenek el történni az életünkben, amelyek valójában egyáltalán nem is véletlenek.

Például megtörténhet, hogy „véletlenül” kezünkbe kerül egy könyv, vagy megnézzük egy filmet, amely hozzásegít bennünket ahhoz, hogy választ kapjunk kérdéseinkre vagy olyan dolgokra, amelyek már egy ideje foglalkoztatnak bennünket. Vagy az is lehet, hogy váratlanul

olyan emberekkel kezdünk el találkozni, akik olyan dolgokat mondanak nekünk, amely a következő részt illeszti a képbe, vagy részt vesznek a megtapasztalásaink egy részében, amely végeredményben lehet, hogy nagyon tartalmas számunkra. Azáltal, hogy nyitva tartjuk a szemünket és a fülünket - ezen a kis jegyzetfüzeten keresztül - elkezdünk rájönni arra, hogy minden egyes őszinte keresés válasza talál. Elkezdjük észrevenni az élet illúzióit itt a Földön, és hogy ezek az illúziók hogyan jelennek meg az elkülönülésben.

Elkezdjük meglátni az egységet, amely állandóan kimutatható életünk minden egyes megtapasztalásában, s rájövünk arra, hogy **minden, ami történik velünk így vagy úgy nem más, mint az Istennel való bennünk élő kapcsolat megjelenése a világban**. Az által, hogy az Élet tanulóivá válunk, elkezdjük felfedezni az élet titkait.

Amikor a tanulás útját járjuk, akkor egy könyv elolvasása vagy egy film megnézése, azért történik, hogy egy új látásmódot adoptálhassunk, mint amilyen az azelőtti volt. Elkezdjük keresni azt, amely tanít bennünket. Nem csak a felületet látjuk meg, hogy mit mond a könyv például, vagy éppen mi a cselekmény, de egy mélyebb szinten is elmélyedünk benne, hogy valójában mit jelent mindaz, amit olvasunk vagy hallunk. Észrevesszük, hogy hogyan válik ez az epizód vagy téma az életünkhöz hozzáadott leckévé. Folyamatosan megnyitjuk magunkat a kérdésekre, mint például: „hogyan kapcsolódik ez azokhoz a problémákhoz, amelyekkel éppen szembe kell néznem az életemben?”, „Milyen spirituális törvények mutatkoznak meg ebben a történetben?”, „Hogyan segíthet engem ez a történet, hogy közelebb kerülhessek Istenhez?”. Használhatjuk ezt a naplót arra, hogy segítsen nekünk abban, hogy koncentrálni tudjunk a fejlődésünkre, és meg tudjuk örökíteni mindazokat az észrevételeket, amiket találunk.

A tanulás útján, használhatjuk a meditációt és az imádságot is. Ha becsukjuk könyveket, letesszük levelinket, kikapcsoljuk a tévét és a telefonunk, ha magunkba szállunk, gyakran fantasztikus, hogy miket veszünk észre belül! Azáltal, hogy csak néhány percet a belső csendben töltünk és megnyitjuk magunkat a lélek magasabb tudatossága felé, elképzelhetetlen módon felgyorsíthatjuk a tanulási folyamatunkat – bármi is legyen az, amit épp tanulunk. Az álmaink és az alvás, a nyugalmi állapotok és a pihenés, ezek mind-mind hozzájárulnak ahhoz, hogy érzékenyebbé váljunk mindarra, amit a lélek hoz el nekünk, ha kérjük – bármely témakör is az, amit épp felfedezünk.

### *Minden téma spirituális téma*

Gyakran gondolják azt az emberek, hogy a Lélekről csak akkor tanulunk, amikor olyasmikkel foglalkozunk, mint szeretet, igazság, megbocsátás, vagy hasonló „hivatalosan” spirituálisnak nyilvánított témák. De a témák mind-mind spirituálisak Isten számára. Minden téma az Ő bámulatos teremtetésének része, és bármely téma közelebb vihet bennünket Hozzá. Bármely téma méltó az Ő segítségére. Tehát bármi is legyen a tanulmányaid tárgya, legyen az akár fizika, kertészkedés, az álmok vagy akár személyes kapcsolatok, vagy éppen bélyeggyűjtés vagy autószerelés - semmi mást nem kell tennünk, mint kérnünk, majd pedig megkapjuk kérésünk tárgyát. A mi őszinte vágyakozásunk minden esetben „varázslatosan” megnyitja a csatornákat, amelyen keresztül Isten áldásai megérkeznek hozzánk.

### *A szolgálat útja*

A szolgálat útja nem más, mint aktívan élni a Lélek vagy a Szellem princípiumait. Ez nem kötelességről vagy teherről szól, és nem is valamiféle rituális vagy mechanikus cselekvés. Ez nem más, mint megélni a szellemi tulajdonságokat és tanulni azáltal, hogy szolgálunk. **„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről jön”<sup>19</sup>**, és amint mi Isten szeretetét, örömét, békességét, megbocsátását, stb. kifejezzük, Isten jótékonyága és igaz képe visszatükröződik bennünk. És mi az Ő „minden jó adomány és minden tökéletes ajándék”-ának hordozóivá válunk és felajánljuk azokat másoknak.

Nincsen más, csak Isten megbocsátása. Nincsen békesség, vagy öröm, vagy lelkesedés, vagy hit, vagy együttérzés, vagy megértés azon kívül, a mit Isten ajánl nekünk, az Ő bennünk élő szellemén keresztül. Így aztán mindig, amikor igazán szeretetteljesek vagyunk, megengedjük az Ő szeretetét, hogy keresztül folyjon rajtunk. Amikor igazán békességben élünk, akkor az ő bennünk élő szellemének békességét éljük meg. Amikor igazán megbocsátók vagyunk önmagunkkal vagy másokkal, akkor megengedjük, hogy Isten megbocsátása keresztüláramoljon rajtunk. A szolgálat útja nem más, mint „megengedni, hogy a bennünk élő fény tündököljön”, s ez a fény mindig Isten fényessége bennünk, amelyet Jézus így fejezett ki: **Ti vagytok a világ világossága. ... Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”<sup>20</sup>**

<sup>19</sup> Jas: 1:17

<sup>20</sup> Máté evangéliuma 5/14-16

Van itt egy érdekes történet, amely a szolgálat útját demonstrálja, azt, hogy hogyan válnak a jócselekedeteink Isten jóságának kifejeződéseivé rajtunk keresztül:

Volt egyszer egy asszony, aki egy nap nagyon egyedül volt, és gondterheltnak érezte magát. Átment tehát a közelben lévő kápolnába, abban reménykedve, hogy így néhány percet egyedül tölthet. Láta, hogy nincs ott senki, így elkezdett fennhangon imádkozni.

„Drága Atyám, ha hallasz engem, adj egy jelet. Mutasd meg nekem, hogy tényleg ott vagy és tényleg te vagy a Kedvesség és az Együttérzés és Istene. Rettenetesen egyedül érzem magam, és nem tudom, hogy mit tegyek.”

Abban a percben az egyik lelkész sétált el épp a kápolna mellett, és amikor meghallotta az asszony bánatát, kinyújtotta kezét és megérintette lágyan a vállát. Azt gondolva, hogy ez Isten keze volt, az asszony riadtan felnézett, s észrevette, hogy a lelkész volt az.

„Oh,” – mondta - „csak ön az!” „Igen,” - felelte a lelkész, mély együttérzéssel. „de ki más kezét használhatná Isten, mint a hozzád legközelebb állóét, azért, hogy megválaszolja imádságodat?”.

Ténylegesen a jóság, amit kimutatunk, nem más, mint Isten jósága, ami keresztüláramlik rajtunk, és mi ha választjuk, Isten ügynökeivé lehetünk. Azokká a kezekké, amelyeken keresztül ő kinyúl, hogy segítsen és felemelje a zaklatottakat. És a szolgált útján elérkezünk Isten mélyebb megismeréséhez, azáltal, hogy még inkább megéljük Isten kifejeződését. De **ennek egy szabad választáson nyugvó, őszinte, őnzetlen kifejeződésnek kell lennie.** Ha mások az indíttatásaink, akkor egyáltalán nem állunk szolgálatban. Tehát a templomban való önkéntes munka, vagy egy non-profit szervezetben való dolgozás, vagy egy család felnevelése nem szükségszerűen szolgát – a szónak ebben az értelmében. Mindegyikük lehet érvényes út a szolgált felé, de ami a szolgálatot valóságos szolgálattá teszi, az a Szellem vagy Lélek szeretetteljességének megnyilvánulása.

**„És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, ha minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgy hogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet**

**pedig nincs bennem; semmi vagyok. És ha szétosztom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem; semmi hasznom abból.”<sup>21</sup>**

### *Isten szolgálata egyedül*

A szolgálat útja sokféle formában történhet, olyan utakon is talán, amelyekről nem gondolnánk, hogy az szolgálat. Nagyon kevés ember gondolta azt anno, hogy Jézus szolgálja őket, akkor, amikor konfrontálódott a hivatalnokokkal a templomban, amikor felborította a pénzváltók asztalait, amikor megengedte, hogy keresztre feszítsék és még sok-sok olyanfajta dolgot tett, amelyek meglepték az akkori embereket, mert olyanfajta dolgok voltak ezek, amelyeket nem vártak – olyan dolgok voltak ezek, amelyekről ők nem gondolták, hogy szolgálat lehet. De hát ez így van. **A szolgálat az a Szellem vagy Lélek egyfajta kifejeződése, olyatén formán, hogy belőlünk indul ki és mindenféle értékrendtől, bírálattól, vagy mások reakcióitól független (vagy akár a sajátunktól is).** Ez azt jelenti, hogy Isten szeretetét éjük, alapvetően a mások jóléte érdekében. A szolgálat maga szolgálás. Ennyi.

Jézus megértette Isten szolgálatának fontosságát, és csak Istenét. Újra meg újra demonstrálta ezt, mindabban, amit tett. És ez a szolgálta nagyon jól látható a következő idézetből: **„Ekkor megérkeztek anyja és testvérei; kint megállva beküldtek hozzá, és hivatták őt. Körülötte pedig sokaság ült, és szóltak neki: „Íme, anyád és testvéreid odakinn keresnek téged!” De ő így válaszolt nekik: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?” s végignézte azokon, akik körben ültek mellette: „Íme, az én anyám és az én testvéreim. Aki az Isten akarata szerint cselekszik, az az én anyám és az az én testvérem.”<sup>22</sup>**

### *Szolgálat és a személyes önfeláldozás*

Néhányan összekeverik a szolgálat jelentését, mert az hiszik, hogy az önfeláldozást jelent. Egy nagyon kicsit igen, mert feláldozzuk az ego és a személyes önmagunk bizonyos dolgait, valamint az ego ragaszkodását a világ dolgaihoz, a szellem megélésének nagyobb öröméért cserébe. De amikor Istenhez kötjük magunkat és a fókuszunkat egy magasabb tudatosságra

<sup>21</sup> Pál első levele a khorintusiakhoz, 13/2-3

<sup>22</sup> Márk evangéliuma 3/31-35.

koncentráljuk az elme és az egó fölé, akkor a szolgálat valóságos vággyá érik meg. Szabadon választjuk azt, és igazi örömet találunk benne. Elkezdjük aktívan keresni a szolgálat újabb és újabb kifejeződési formáit, módjait, és örvendezünk, amikor lehetőségeket találunk. A szolgálaton keresztül emelkedetté válunk, s ilyenkor már nem beszélhetünk önfeláldozásról, sajnálkozásról vagy bármifajta veszteségről. Hogy ha a szolgálat tehernek tűnik, vagy neheztelünk arra, akit szolgálunk, akkor a szolgálat szelleme hiányzik és valami rossz útra terelődött.

### *Önmagunk szolgálata*

Hasonló probléma az önmagunknak tett szolgálat kérdése. Anélkül, hogy önmagunkat szolgáljunk, nem vagyunk képesek arra, hogy másokat szolgáljunk. És bármikor önmagunkat elhanyagoljuk, akkor egyfajta egyensúlytalanság lép fel, amely gyakran stresszben, betegségérzetben, ürességérzetben vagy boldogtalanságérzetben fejeződik ki, amelyet sokan gyakran megtapasztalunk. Így aztán nagyon fontos mindannyiunk számára, hogy megértsük, mit jelent önmagunkat szolgálni igazán, hogy ki is valójában „a belső énünk”.

A lényünknek három olyan része van, amelyre oda kell figyelnünk. Hívhatjuk őket: a gyermek-önmagunknak, a tudatos önmagunknak és a magasabb szintű önmagunknak, melyekről részletesebben írunk egy másik ILM könyvben, melynek címe: Szeretet és Szeretetteljesség. Az első ezek közül a játékos, spontán belsőgyermek-aspektusunk, akinek sajátos természete az, hogy örömteliséget, lelkesedést, szeretetteljességet osszon meg másokkal, és amely ezáltal gyermekinek tűnik. Természetesen ehhez egy olyan környezetre van szükség, amelyben ez a gyermeki én szabadnak és biztonságban érzi magát, ahhoz, hogy kifejezhesse önmagát. Így aztán az egyik módja annak, ahogy magunkat szolgálhatjuk, hogy figyelmet szentelünk ennek a belső gyermeknek, és egy olyan figyelemteli, szeretetteljes környezetet hozunk létre, amelyben ő nevetget és játszhat, és amelyben ő értékesnek érzi magát. Szánj tehát minden nap, legalább a héten egy kis időt arra, hogy rúgj egy nagyot és *játssz!* Amikor ezt teszed, nem vagy gyerekes, vagy önző, ahogyan sok felnőtt hiszi. Valójában az önmagunkról való gondoskodásnak egy nagyon fontos aspektusa ez, amelyet, ha szolgálunk, lehetőséget adunk számunkra, hogy még nagyobb mértékben álljunk mások szolgálatára.

A tudatos énünk az a részünk, amelyik „ébren van és éber”. Erről a részről gyakran úgy gondolkodunk, mint „te” és „én”. Ez a tudatos részünk tiszteletet és gondolkodást igényel. Gyakran szenvedünk, mert elhanyagoljuk önmagunk tiszteltét – általában azért, mert kifelé nézegetünk, mások igényeit kutatva, a saját magunk „költségére”, ahelyett, hogy egyensúlyban maradnánk azáltal, hogy gondoskodunk magunkról.

A lényünk harmadik része a felsőbbrendű lény. Ez egyfajta mediátori szerepet tölt be a tudatos én és az isteni részünk között. Az életünk tapasztalataiban fejti ki szerepét, mint irányító, és kommunikálja a tudatos énünk számára a lelkünk szeretetét, örömét és bölcsességét, amelyet azután elviszünk a világba a másokkal való kapcsolatainkon keresztül. A magasabbrendű én szolgálatának két kulcsfontosságú területe van: egyrészt megnyitni önmagunkat a meditáción és az imádságon keresztül, és ezáltal megismerni az Ő igazi természetét és hangját. Valamint felállítani és létrehozni egy nyitott, egészséges és szereteteli kapcsolatot a bennünk élő gyermekkel, amelyen keresztül valójában a felsőbbrendű én kommunikál velünk a tudatos szinten.

**Amikor igazán gondoskodunk magunkról e három területen, akkor a szolgálat az önkifejezésünk egy természetes részévé válik.** Lelkünk fénye elkezd világítani, még erőteljesebben kezd rajtunk keresztül világítani. És amikor elkezdjük a szeretet, öröm és a bőség fényét másokkal is megosztani, rájövünk arra, hogy a legnagyobb megelégedettség érzetet találtuk meg a földön. Akár magunkat, vagy másokat szolgálunk, ez sohasem lehet üzleti alapú; amikor valódi, őszinte és spontán vágyakozást érzünk arra, hogy másokkal megosszunk dolgokat, az valójában a mi szolgálatunk forrása. És ebben a pillanatban önmagunk és mások szolgálata egy és ugyanazon dologgá válik.

### *A szolgálat Lelke*

Amikor szolgálatunk szívünk legtisztább mélyéről és őszinte vágyból indul ki, akkor lehetőséget adunk arra, hogy megtapasztaljuk a szolgálat igazi örömét és jóságát önmagunkban, majd átadhatjuk ezt másoknak. Másrészt viszont amikor hiányzik a belső irányultságú és szívből jövő vágy, akkor a szolgálatunk nem örömteli, s amikor ez történik, hogyan lenne az lehetséges, hogy valójában önmagunk szolgáljuk?

Sokunk tapasztalta már meg a kiábrándító érzéstét annak, hogy megpróbált másokat szolgálni oly módon, hogy az nem volt igazából kényelmes, kielégítő vagy felemelő önmagunk számára. Lehet, hogy azért viselkedtünk így, mert azt hittük, hogy ezt vagy azt kell tennünk, de az is lehet, hogy megengedtük, hogy mások rábeszéljenek, vagy kényszerítsenek bennünket valamire. Lehet, hogy a félelmünk, vagy a lelkiismeret furdalásunk, vagy éppen a kötelességérzetünk hangjait követtük. Gyakran a motivációnkat beszínezik a tudatalatti elvárásai – hogy szeressenek bennünket, értékeljenek, vagy megjutalmazzanak. Ezek közül egyik sem lehet igaz szolgálat forrása, amely csak tiszta szívből és őszinte vágyakozásból indulhat ki arra vonatkozóan, hogy szolgáljunk – szabadon, a viszonzás vágya nélkül. Hogy ha a szolgálatunk megtapasztalásait fájdalommal vagy valaminek az elvesztésével asszociáljuk, akkor érdemes lehet visszakeresnünk a lépéseink nyomát és megnézni azt, hogy milyen egyéb tényezők játszottak még szerepet.

Az igaz szolgálat mindig inkább Istennel való belső kapcsolatunk tükörképe, mint a világgal való kapcsolatunké. A szolgálat a Lélek könnyed, örömteli kifejeződése, amint kiáramlik belőlünk. S e módon a szolgálatunk - mint ahogy Jézusé is – függetlenül áll a világ válaszaitól és reakcióitól. Merthogy ugyanaz a Lélek, amely bennünket mozgat, mozgatja a többi teremtményt is - ezért *többször* pozitív a reakció érkezik azoktól, akiket szolgálunk. De vigyáznunk kell arra, hogy ne várjuk ezt el, vagy ne függjünk tőle, s ne bíráljuk szolgálatunkat az alapján, hogy milyen válaszokat váltott ki a világból. Sokkal inkább „ítéljük meg” (észleljük) szolgálatunkat az alapján, hogy valójában mennyire a szívünk szeretetének tisztaságából ered az.

### *A szolgálat személyre szabott formái*

A szolgálat formái, amelyet mindegyikünk külön-külön választ, más és más lehet mindenki számára. Vannak olyanok közöttünk, akik a környezetet vagy a természetet fogják szolgálni. Lesznek, akik a családjukat vagy a barátaikat. Mások lehet, hogy a bolygó szintjén szociális, politikai vagy gazdasági reformok érdekében tesznek szolgálatokat. Lehet, hogy vannak olyanok, akik számára a szolgálat formális lesz, azáltal hogy csatlakoznak valamilyen közösségekhez. Mások számára lehet, hogy informális lesz: például azáltal, hogy összeszedik az általuk észrevett szemetet az utcán, de az is lehet, hogy csak fontossá teszik azt, hogy kedvességeket, lelkesítő szavakat mondjanak másoknak, bármerre is járnak. Lesznek, akik

többször a „belső világokon” dolgoznak, imádságokkal és áldásokkal mások számára és akár az egész emberiség részére. Bármilyen is legyen a forma, ami közös mindegyikben, az Isten szeretetének az aktív és örömteli kifejeződése a világban általuk – hogy egyszerűen azért adnak, hogy átélhessék a szolgálatot.

Van egy mondás, ami szerint „nem adhatjuk azt, ami nem áll rendelkezésünkre” és mégis mindegyikünknek van *valami*, amit adni tud. Talán nem hisszük el ezt, és mégis mindannyian *minden pillanatban adunk*; lehet, hogy ez csak néhány pillanata az időnknek – egy kedves szó vagy cselekedet, vagy odafigyelve hallgatni másokat, vagy akár csak egy kis mosoly. És mindaddig, amíg adunk, megnyitjuk magunkat Isten szeretetének - még akkor is, ha nem gondoljuk azt, hogy ez az, hogy ez egy megfelelő módja a szolgálatnak. S ez a „kis” adás mégis egy kezdőpont lehet, ahonnan a szolgálat útja el tud vinni bennünket Isten alaposabb megismerésbe és az Ő aktív szeretetébe.

Igazán, amint megnyitjuk magunk Isten szeretete felé, az keresztüláramlik rajtunk mások felé a szolgálatban. Ugyanakkor megkapjuk mindazt, amelyre szükségünk van a szolgálat folytatásához. Amikor **„mi az Atya ügyeiben járunk el”**<sup>23</sup>, minden, amire szükségünk van, szinte varázslatosan teremődik elénk, épp amikor szükségünk van rá, és ez nem csupán a kézzelfoghatatlan dolgokra vonatkozik, mint a szeretet, az inspiráció, a megértés vagy ilyenek. Ez magában foglal mindazt a materiális, kézzelfogható dolgokat is, amikre szükségünk van ahhoz, hogy szolgálatban álljunk. De valójában ez nem varázslat – csupán annak megjelenése, hogy minden egy, és másik bizonyítéka annak, hogy Isten nagyobb élete, lényé rajtunk keresztül él. Ezért van az, hogy Jézus annyira gyakran hangsúlyozta Isten keresésének fontosságát, és csakis Isten keresésének fontosságát és, hogy „ne gondoljatok”<sup>24</sup> semmi másra. Amikor a bennünk élő Lélekre összpontosítunk, akkor Isten Lelkére összpontosítunk, és minden másról gondoskodva vagyunk. Valójában tényleg nincs semmi ok az aggodalomra, vagy kétségre, vagy félelemre.

Amikor a szolgálat szellemében élünk és megosztjuk másokkal a szeretet szellemét, mi ugyanannyira megéljük annak a szeretetnek a teljességét, mint azok, akiknek adjuk. Amikor Jézus azt mondta: **„nagyobb boldogság adni, mint kapni”**<sup>25</sup>, ő arra az öröme utalt, amely természetesen árad ki belőlünk, amikor *Isten szolgálatában* vagyunk és megengedjük

<sup>23</sup> Lukács evangéliuma: 2/49

<sup>24</sup> „Ne gondoljatok az életetek felől” (Lukács 12/22); „ne aggódjatok az életetek miatt” (NIV)

<sup>25</sup> Apostolok cselekedetei 20/35

magunknak azt, hogy Isten szeretetének hangszereivé váljunk. Amikor a szolgálat szellemét éljük, az öröm, amelyet másoknak viszünk, bennünk is ott van. Az a békesség, amelyet másoknak adunk, az bennünk is érezhető. Ez egy nagyon fontos kulcs a szolgálat igazságához: azt kapjuk vissza, amit kiküldünk. És azáltal, hogy másoknak adunk, valójában magunknak is adunk. Ez nem egy üzleti fogás. Ez csak az egység megélése amelyet mi mindannyian megosztunk Istenben, és ez önmagában a legnagyobb jutalom, amelyet valaha kaphatunk.

[Fordította: Kudlik Ildikó]